

ЦАРЬ И ВЪГЛИЩАРЬ.

(приказка)

I.

Въ една далечна земя имало единъ царь. Той живѣялъ въ двореца и никой нѣмалъ право да погледне въ свѣтлитѣ му очи: всички били недостойни. Даже министритѣ, които отивали на докладъ, трѣбало да говорятъ на царя прѣзъ врата. Само единъ най-вѣренъ слуга — Ефиопъ, се удостоивалъ да види лицето на царя, когато му помагалъ да се омие.

Дотегнало на царя да стои на едно мѣсто въ своя дворецъ. Домъчнѣло му, като не вижда никого и като не се показва навънъ.

Прѣоблякалъ се той въ прости дрехи, измъкналъ се прѣзъ едни потайни врата и тръгналъ да се поразходи на свобода. Никой нѣмало да го познае, защото никой не го видѣлъ въ лицето.

Полека, полека отишълъ далечъ задъ града въ една голѣма гора. Като си починалъ, помислилъ: „Кждѣ ли ще мога да си отдѣхна и похапна?“ Щомъ му прѣминало това прѣзъ ума, ето че съгледалъ на поляната, не далеко отъ него, една колибка изкопана въ земята, сгушена и прозорчето ѝ съ парцалъ закрито. Въ тази колибка живѣялъ единъ вѣглищарь, който въ това врѣме се навърталъ около нея. Царьтъ отишълъ при него да търси гостоприемство.

— Заповѣдай, господине, отговорилъ вѣглищарьтъ, влезъ въ моето жилище да си отпочинешъ, а подирѣ ще си хапнемъ, каквото Богъ далъ.